

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupený JUDr. Fantiškem Grznárem, advokátem se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 1835/34, Ostrava, o návrhu na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 191/2016 **se p ř i k á z u**
j e Krajskému soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Pod sp. zn. 22 A 191/2016 je u místně příslušného Krajského soudu v Ostravě vedeno řízení o žalobě žalobce proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. V žalobě žalobce uplatnil námitku podjatosti všech soudců krajského soudu, neboť má za to, že žádný ze soudců Krajského soudu v Ostravě nemůže danou věc rozhodovat. Vznasl návrh, aby byla věc přidělena jinému soudu (Krajskému soudu v Brně).

[2] Předseda senátu Krajského soudu v Ostravě, který měl danou věc rozhodovat, předložil dne 27. 12. 2016 věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o přikázání věci jinému soudu podle § 9 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[3] V návaznosti na citovaný návrh Nejvyšší správní soud vyrozuměl účastníky řízení ve smyslu § 9 odst. 3 s. ř. s. Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s návrhem žalobce na přikázání věci Krajskému soudu v Brně. Žalobce se nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu jsou v nynější věci splněny.

[5] Součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Nestrannost a nezájatost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou

z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Tyto imperativy jsou konkretizovány i v soudním řádu správním.

[6] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[7] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

[8] Obdobnou problematikou se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Např. v usnesení ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 2 (všechna zde uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobné věci judikoval, že „je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).“ Poukázat lze dále na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. Nao 31/2003 - 16, kterým byly pro podjatost vyloučeni všichni soudci specializovaných senátů krajského soudu z projednávání a rozhodnutí věci, z důvodu, že předmětem přezkumu bylo rozhodnutí předsedy tohoto krajského soudu. Nezmínit nelze rovněž rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě, kdy je ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí místopředsedy krajského soudu a o věci má rozhodovat tentýž soud, lze mít objektivní pochybnost o podjatosti všech soudců tohoto soudu, neboť místopředseda soudu může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy. Vzhledem k tomu dojde k situaci, že soudci specializovaných senátů místně příslušného soudu budou vyloučeni a nebude možno sestavit senát. Bude proto na uvedeném soudu, aby věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu, který bude postupovat podle § 9 odst. 1 s. ř. s. a přikáže věc jinému než místně příslušnému soudu. Poukázat lze rovněž na obdobně vyznívající rozhodnutí ve věcech sp. zn. Nad 100/2015, Nad 236/2015, Nad 312/2015, které rovněž dospívají k tomu, že nikdo nemůže být soudcem ve věci, která se ho týká.

[9] S ohledem na všechny výše uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jsou splněny podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu; danou věc by rozhodovali soudci působící u žalovaného (Krajského soudu v Ostravě), kterého se věc týká.

[10] Nejvyšší správní soud přikázal věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně. Tomuto soudu byla věc přikázána z důvodu, že takový postup navrhoval jak žalobce tak i žalovaný; zohledněna byla současně i geografická blízkost obou soudů.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu